

RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu (IV)

El testimoni de l'Organització Mans Unides del qual hem parlat obeeix a tot un esperit que s'havia forjat a

Europa els anys previs, contemporanis i posteriors de la Segona Guerra Mundial, com una necessitat de respondre a la immensa deshumanització que havien provocat les dues grans dictadures: el nazisme i el comunisme. Els cristians van veure que en l'origen de la deshumanització hi ha l'oblit de Déu fet home; que la negació del veritable Déu, deixa l'ésser humà submergit en una solitud dramàtica. L'Esperit cridava a reconstruir Europa i la societat en general, segons l'humanisme cristià.

La gran ajuda vingué de l'evolució interna del pensament (teologia) i de l'acció (pastoral) que s'experimentava a l'Església (dècades del 50 al 70). Sens dubte fou un impuls conduït per l'Esperit, que va cristal·litzar en el Concili Vaticà II.

Aquesta nova sensibilitat va fer que alguns «s'apuntessin» a diversos projectes que arribaven de diferents instàncies ideològiques i polítiques del moment. Hi veien realitzacions concretes dels seus ideals, encara que deixessin a un costat elements propis de la fe.

Però l'humanisme cristià, si es manté fidel a la seva identitat, té en el seu centre un repte que no es pot solucionar amb simplificacions. Respondre a aquest repte és condició per a mantenir vi-

va la seva riquesa i la seva eficàcia transformadora.

Coneixem l'ideal humà en Crist per mitjà de l'estudi, la meditació i l'aprofundiment de la seva persona i la seva doctrina. A més conreem la nostra adhesió, la nostra fe, a aquest ideal mitjançant la trobada viva amb Ell en l'oració i en la litúrgia.

Però alhora ens sentim cridats a actuar concretament en la vida d'acord amb ell. Per això titulem aquestes reflexions «humanisme cristià actiu». És el problema etern de la relació entre fe i vida moral. Encara que en aquest cas, revesteix una particular dificultat. La vida i l'acció que responen a allò que entenem per humanisme cristià es desenvolupen fonamentalment en l'àmbit públic (l'educació, la cul-

tura, la política, el treball, els negocis, les estructures socials, etc.): es tracta de traslladar a diferents espais de la vida social, ni més ni menys que l'ideal humà descobert i viscut en Crist.

D'aquí les paraules tan significatives de Sophie Scholl, després de contemplar els rostres humans concrets que veia pel carrer: «Senyor, necessito resar, pregar. Sí! Hauríem de tenir sempre present quan ens tractem que Déu es va fer home per nosaltres». Una observació que podia precedir a l'acció de repartir fulls volants revolucionaris contra el règim nazi a la Universitat de Munic, la qual cosa li va suposar l'empresonament i la mort.

Malauradament, les coses no estan a l'altura d'aquest testimoni. Sovint els qui diuen inspirar-se en la fe o en l'humanisme cristià per al seu compromís en el món, adés es queden en discursos de belles paraules, potser fins i tot en vistoses celebracions, adés actuen oblidant la font d'aquest humanisme i l'experiència de la trobada viva amb Jesucrist.

Però així no podem esperar cap transformació real, ni compromisos arriscats, ni testimoniatges il·luminadors, ni veritables avanços en l'autèntica humanització del món.

Ens preguntem si també en això no necessitarem testimonis.

† **Agustí Cortés Soriano**

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana? (IV)

Segons René Descartes, l'ésser humà és la resultat de la unió accidental entre la *res cogitans* (la cosa que pensa) i la *res extensa* (la cosa material) o, dit d'una altra manera, en l'ànima i el cos. L'ànima, com explica René Descartes en *Les meditacions metafísiques*, és eterna i immortal, mentre que el cos és mortal i efímer. La descripció que elabora el pare de la filosofia moderna de la realitat corporal és purament mecànica. Aquest punt inspira el transhumanisme contemporani, ja que té també veu en el cos humà un sistema mecànic, una mena d'artefacte molt complex fet de sistemes i d'engranatges que poden ser coneguts, explicats i, per tant, també modificats, ampliat i alterats, com si es tractés d'un giny fet de peces associades.

En una obra poc coneguda del pensador francès, l'*Òptica* (1634), René Descartes defensa el discurs del millo-

rament humà sobre la base d'un model mecanicista del cos viu. Insciu aquest projecte de millorament físic dins del marc de la medicina clàssica i dels seus fins explícitament morals.

Una altra font d'inspiració que evoquen els transhumanistes és l'obra d'un altre filòsof francès, el marquès de Condorcet, ferm defensor del progrés continuat de l'espècie humana. És el pensador primer que defensa l'ús de la medicina per eixamplar l'esperança de vida i no solament per guarir malalties i pal·liar dolors. Condorcet és un dels principals defensors de la idea moderna del progrés i expressa la seva confiança en la ciència per emancipar l'home de tots els seus mals. En el seu conegut llibre de filosofia de la història, *Esbós d'una d'història universal*, sosté el lligam entre el progrés científicotècnic i el progrés social de la humanitat, tesi que ha estat

àmpliament discutida i, fins i tot, refutada, en la segona meitat del segle XX.

Segons el filòsof materialista francès, Julien Offray La Métrie, una altra de les fonts d'inspiració del transhumanisme francòfon, l'ésser humà no és altra cosa que un animal, una colla de ressorts que s'impulsen uns amb els altres. En la seva coneguda obra, *L'home màquina* (*L'homme machine*) (1778), l'ésser humà és concebut, literalment, com un autòmat.

Aquesta tesi està en el substrat del transhumanisme, en el seu ADN. L'ésser humà es redueix a pura materialitat, a un sistema d'òrgans conjugats que li permet desenvolupar les funcions que fa.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Humanismo cristiano activo (IV)

El testimonio de la Organización Manos Unidas del que hemos hablado obedece a todo un espíritu que se había fraguado en toda Europa los años previos contemporáneos y posteriores de la Segunda Guerra Mundial, como una necesidad de responder a la inmensa deshumanización que habían provocado las dos grandes dictaduras: el nazismo y el comunismo. Los cristianos vieron que en el origen de la deshumanización está el olvido de Dios hecho hombre; que la negación del verdadero Dios, deja al ser humano sumido en una soledad dramática. El Espíritu llamaba a reconstruir Europa y la sociedad en general, según el humanismo cristiano. La gran ayuda vino de la evolución interna del pensamiento (teología) y de la acción (pastoral) que se experimentaba en la Iglesia (décadas del 50 al 70). Sin duda un impulso conducido por el Espíritu, que cristalizó en el Concilio Vaticano II.

Esta nueva sensibilidad hizo que algunos se «apuntaran» a diversos proyectos que llegaban de distintas instancias ideológicas y políticas del momento. Veían en ellas realizaciones concretas de sus ideales, aunque dejaran a un lado elementos propios de la fe.

Pero el humanismo cristiano, si se mantiene fiel a su identidad, tiene en su centro un reto que no se puede solucionar con simplificaciones. Responder a ese reto es condición para mantener viva su riqueza y su eficacia transformadora.

Conocemos el ideal humano en Cristo por medio del estudio, la meditación y la profundización de su persona y su doctrina. Además cultivamos nuestra adhesión, nuestra fe, a ese ideal mediante el encuentro vivo con Él en la oración y en la liturgia.

Pero al mismo tiempo nos sentimos llamados a actuar concretamente en la vida según él. Por eso titulamos estas reflexiones «humanismo cristiano activo». Es el problema eterno de la relación entre fe y vida moral. Aunque en este caso, reviste una particular dificultad. La vida y la acción que responden a lo que entendemos por humanismo cristiano se desarrollan fundamentalmente en el ámbito público (la educación, la cultura, la política, el trabajo, los negocios, las estructuras sociales, etc.): se trata de trasladar a diferentes espacios de la vida social, nada menos que el ideal humano descubierto y vivido en Cristo.

De ahí las palabras tan significativas de Sophie Scholl, después de contemplar los rostros humanos concretos que veía por la calle: «Señor, necesito rezar, rogar. ¡Sí! Tendríamos que tener siempre presente cuando nos interrelacionamos que Dios se hizo hombre por nosotros». Una observación que podía preceder a la acción de repartir octavillas revolucionarias contra el régimen nazi en la Universidad de Munich, lo que le supuso el encarcelamiento y la muerte.

Desgraciadamente, las cosas no están a la altura de este testimonio. Muchas veces quienes dicen inspirarse en la fe o en el humanismo cristiano para su compromiso en el mundo, bien se quedan en discursos de bellas palabras, quizá incluso en vistosas celebraciones, o bien actúan olvidando la fuente de ese humanismo y la experiencia del encuentro vivo con Jesucristo.

Pero así no podremos esperar ninguna transformación real, ni compromisos arriesgados, ni testimonios iluminadores, ni verdaderos avances en la auténtica humanización del mundo.

Nos preguntamos si también en esto no necesitaremos testigos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Curs de formació de Catalunya Sacra

Són obertes les inscripcions per al curs de formació de Catalunya Sacra d'aquest 2021. Malgrat totes les circumstàncies adverses propiciades per la Covid-19, Catalunya Sacra creu que és important no desistir en l'organització de les activitats culturals, que són element fonamental de la nostra societat. S'aposta per mantenir l'esperit i singularitat del curs, que combina la formació teòrica amb visites «in situ». Evidentment, el calendari previst pot ser modificat en funció de l'evolució de la pandèmia i de les restriccions que les autoritats determinin aplicar. El curs tindrà places limitades i s'aplicarà un protocol actiu de seguretat i higiene per frenar la Covid-19.

La primera sessió es farà l'**1 de març a l'església de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges** (Bisbat de Sant Feliu de Llobregat). La segona sessió serà a l'església prioral de Sant Pere de Reus (Arquebisbat de Tarragona) i es farà el 26 de març. La tercera sessió s'ha programat el 30 d'abril al monestir de Pedralbes de Barcelona (Arquebisbat de Barcelona) i la darrera sessió es farà el 21 de maig a l'església de Santa Maria de Barberà (Bisbat de Terrassa).

El curs compta amb reconeguts professors com Marc Sureda, Montserrat Pagès, Joan Rosàs, Xavier Solà, Maria Garganté, Andreu Muñoz, Jaume Mas-

Església de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges

só o Josep Bracons. La inscripció per al curs ja està oberta (www.cataloniasacra.cat/formacio) i es fa individualment per a cada una de les quatre sessions.

Dia Internacional de la Fraternitat Humana

Dimarts 4 de febrer va tenir lloc la celebració de la **1a Jornada Internacional de la Fraternitat Humana**, després que el 21 de desembre de 2020 l'Assemblea General de les Nacions Unides va declarar, per unanimitat, aquesta data del 4 de febrer com a Dia Internacional de la Fraternitat Humana.

Aquesta data no és una casualitat. Recorda el mateix dia de l'any 2019, quan el Papa i el Gran Imam d'Al-Azhar (el Caire), Ahmad Al-Tay-

yeb, van signar el *Document sobre la Fraternitat Humana per la Pau mundial i la Convivència comuna*, durant el viatge apostòlic del Sant Pare als Emirats Àrabs Units. El Papa i el Gran Imam van passar gairebé mig any redactant aquest Document fins que ho van anunciar junts durant aquella històrica visita.

Uns mesos més tard s'establia l'Alt Comitè per a la Fraternitat Humana per traduir les aspiracions del Document en compromisos

ferms i accions concretes que fomentessin la fraternitat, la solidaritat, el respecte i la comprensió mútua.

L'impuls al projecte de fer visible la fraternitat humana va prendre més embranzida amb la publicació de l'encíclica del papa Francesc *Fratelli tutti* sobre la fraternitat i l'amistat social.

El Sant Pare va participar a l'esdeveniment del dia 4 de febrer de manera telemàtica, ja que l'acte va tenir lloc a Abu Dhabi.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui resa mai està sol. De fet, Jesús ens acull en la seva oració, perquè nosaltres puguem resar en Ell i a través d'Ell.

I això és obra de l'Esperit Sant. L'Evangeli ens convida a resar al Pare en el nom de Jesús» (11 de novembre).

@Pontifex: «La generositat que sosté al feble, consola a l'afligit, alleuja els sofriments, retorna la dignitat als privats d'ella, és una condició per a una vida plenament humana» (12 de novembre).

@Pontifex: «La benedicció del Senyor descendeix sobre nosaltres i l'oració aconseguix el seu propòsit quan va acompanyada del servei als pobres» (14 de novembre).

@Pontifex: «Tot tipus d'intolerància fonamentalista danya les relacions entre persones, grups i pobles. Esforcem-nos per a viure i ensenyar el valor del respecte, l'amor capaç d'assumir les diferències, la prioritat de la dignitat humana» (16 de novembre).

Modificat el ritu del Dimecres de Cendra en temps de pandèmia

El proper dimecres 17 de febrer s'inicia el temps litúrgic de la Quaresma. El signe visible és la imposició de la cendra, per simbolitzar el camí de conversió que durarà 40 dies, fins a la passió, pasqua i resurrecció de Jesús. La Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments va publicar, el 12 de gener de 2021, una [nota en què explica la modificació del ritu del Dimecres de Cendra](#), adaptant-se a les mesures de seguretat sanitàries establertes en aquest temps de pandèmia.

Tal com es llegeix en la nota, signada pel cardenal Robert Sarah, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments des del 2014, pronunciada l'oració de benedicció de les cendres i després d'aspergir-les, sense dir res, amb l'aigua

beneïda, el sacerdot es dirigirà als presents, dient una sola vegada i per a tots els fidels, la fórmula del Missal Romà: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli», o bé: «Recorda't que ets pols i a la pols tornaràs.»

Després, el sacerdot es netejarà les mans i es posarà la màscara per protegir el nas i la boca. Posteriorment, imposarà la cendra a tots els que s'acostin a ell o, si és oportú, s'acostarà als fidels que estan drets, romanent al seu lloc. Així mateix, el sacerdot prendrà la cendra i la deixarà caure sobre el cap de cada un, sense dir res.

«La crisi global del coronavirus: ferides i esperances»

L'Ateneu Universitari Sant Pacià organitza un doble Congrés Internacional per obrir horitzons en l'actual context mundial. La primera part s'esdevé del dies 23 al 25 de febrer, en format telemàtic.

En aquesta primera part del congrés es vol donar veu a persones expertes dels diversos àmbits humans i socials per tal que aportin una reflexió profunda i serena del moment en què vivim i ajudin a albirar, amb imaginació i esperança, noves iniciatives i nous elements d'edificació d'una humanitat solidària i sense barres, d'unes societats rehumanitzades.

La segona part del congrés tindrà lloc del 26 al 28 d'octubre de 2021 i farà un pas endavant en la reflexió, per acostar-se al «Déu encarnat com

a generador de canvi en la història humana».

Per a més informació i inscripcions: edusantpacia.cat

Per créixer més... en temps de crisi (i III)

Amb aquests apunts, arribem a la fi de la introducció elaborada pel bisbe Agustí a l'objectiu diocesà d'enguany, «Per créixer més», on identificava reptes i oportunitats en el context actual.

CONCLUSIONS PER CRÉIXER MÉS

1. No ens amoïnem ni tinguem por davant la crisi i el sofriment. El pla de Déu compta amb els moments de foscor. No hi ha creixement vertader sense experimentar, d'una forma o altra, la mort i la foscor. El moments crítics ens obren els ulls a la realitat de les nostres limitacions, el que som i fem, i si els integrem com cal,

esdevenen ocasió de creixement i maduració.

2. Potser aquesta crisi portarà novetats: l'Esperit sempre ens sorprèn. La primera tasca ha de ser mirar sense por i amb profunditat, fora i dins nostre: el que sentim, el que pensem, el que passa realment. La segona tasca serà apropar-nos, tant com

puguem, al centre de la nostra fe, al fonament il·luminador de la vida, que és el Misteri Pasqual. La tercera tasca consistirà a reconèixer, en diàleg amb Déu, els efectes que produeix aquest exercici. La quarta, prendre decisions amb valentia respecte de la vida personal, la família, la comunitat, l'Església, els amics, l'àmbit professional i social... Aprofitem

per viure la novetat de «l'home nou».

3. Aquesta experiència ens revelarà sorprenents secrets que contenen «l'espiritualitat del desert» o «la força dels dèbils» o «el misteri il·luminador de les Benaurances»... Són secrets que cal viure per començar a somniar, no sols en una Església en creixement, sinó també en una veritable fraternitat universal...

4. Tot ha de ser un camí de l'Esperit. Hem de demanar el do de la *parresia*, que va empènyer els nostres primers germans de fa dos mil anys a viure radicalment l'Evangeli i anunciar-lo al món.

AGENDA

► **Trobada de formació per a preveres i diaques.** Dimarts 16 de febrer, a les 10.30 h, en format telemàtic. Com a punt central hi haurà un aprofundiment, a càrrec de Mn. Norbert Miracle, vicesecretari de la CET, sobre «Suggeriments pastorals a partir de la darrera carta dels bisbes de la Tarraconense amb motiu de la cloenda del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense».

► **1r diumenge de Quaresma.** Diumenge 21 de febrer, a les 19 h, Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sants Faustí i Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustiniana.

17. ■ Dimecres de Cendra [Jl 2, 12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6, 1-6.16-18]. Sant Aleix de Falconieri

(†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o Servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg. vident de Lourdes; beat Joan de Fièsola (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza,

ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Per 3,18-22 / Mc 1,12-15]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo.

Diumenge VI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Jo no busco allò que em convé a mi»

Curació del leprós (2009), de Marko Rupnik. Cripta del santuari de Sant Pius de Pietrelcina (Itàlia)

L'Evangelí d'avui ens narra la guariació d'un leprós, una malaltia molt greu: per una banda, per la naturalesa mateixa d'aquest mal que provoca instintivament el rebuig; després, perquè calia que el leprós visqués separat de tota la seva família; i en tercer lloc, perquè, hom suposava que el leprós, com tot malalt, era també un pecador, un impur. Podem imaginar-nos, doncs, la situació tan dura dels leprosos en el poble d'Israel. Ho explicita clarament la primera lectura: *Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca i han de cridar: «Impur, impur». Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.* Ens podem fer idea del que era patir del mal de lepra.

Però Jesús se salta aquestes normes: *Es presenta a Jesús un leprós s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar».* I Jesús lluny d'apartar-se d'aquest malalt, *compadit, el tocà amb la mà i digué: Sí que ho vull, queda pur. A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur.* Aquesta guarició pot ser mal interpretada; per això *li va recomanar seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pels sacerdots per certificar que quedava pur.* Jesús no vol que tinguin una idea equivocada de la seva missió, però, lògicament, *ell començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu.* Ha tornat a la vida! Ara s'ha reintegrat a la societat; ara pot viure amb la seva família, ja no se sent pecador: com no ho ha de publicar als quatre vents!

Pau també ens demana no pensar en nosaltres mateixos sinó en els altres, com Jesús: *No sigueu mai ocasió d'escàndol ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu. Jo no busco allò que em convé a mi sinó allò que convé als altres perquè se salvin. Seguiu el meu exemple tal com jo segueixo el de Crist.* Això és el que ens escau: no marginar mai ningú, seguir sempre l'exemple de Crist buscant tothora el que convé als altres no a nosaltres, compadint-nos de les febleses dels nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.44-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: «Impur, impur!» Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu.

No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.»

Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.»

A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se'n anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer per tot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lev 13,1-2.44-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca una llaga como de lepra, será llevado ante el sacerdote Aarón, o ante uno de sus hijos sacerdotes. Se trata de un leproso: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El enfermo de lepra andará con la ropa rasgada y la cabellera desgreñada, con la barba tapada y gritando: «¡Impuro, impuro!». Mientras le dura la afección, seguirá siendo impuro. Es impuro y vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa». / Y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,31-11,1)

Hermanos:

Ya comáis, ya bebáis o hagáis lo que hagáis, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo ni a judíos, ni a griegos, ni a la Iglesia de Dios; como yo, que procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propia ventaja, sino la de la mayoría, para que se salven. Sed imitadores como yo lo soy de Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas: «Si quieres, puedes limpiarme.»

Compadecido, extendió la mano y lo tocó diciendo: «Quiero: queda limpio.»

La lepra se le quitó inmediatamente y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés, para que les sirva de testimonio». Pero cuando se fue, empezó a pregonar bien alto y a divulgar el hecho, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en lugares solitarios; y aun así acudían a él de todas partes.